

Върнали се назадъ при фурната и детето имъ прочело писмото отъ златната книга :

— Останете си съ здраве, добри хора, и живѣйте здрави и честити. За добритѣ ви сърдца Господъ ви отплаща съ добро.

Оттогава останало обичай да сж българитѣ тѣй гостолюбиви,

ПРИКАЗКА

Живѣли нѣвга въ росната ливада
Дѣдо Благой и стара баба Рада.

Живѣли си въ колибката до джба
И хранѣли се съ ягоди и гжби.

Тѣ имали една козичка стара,
Торба брашно и мѣничко извара.

Една-едничка оцѣрбена паница
И две-три вехти дѣрвени лѣжици.

Но грижили се нашитѣ стопани —
Кому това богатство ще остане !

Че нѣмали момче, нито момиче
Въ колибата да шета и да тича.

Ала единъ прекрасенъ день щастливи
Дошли имъ дветѣ внучета красиви.

Зарадвала се много баба Рада
И хукнала съ паницата при дѣда :

— Дѣртако, скоро бѣгай въвъ гората
И набери ми крушки за децата.

Въвъ щѣрбата паница — отъ пчелина
Донесъ ми медъ, за да полѣя млина.

Щуралъ се дѣдо много — де не ходилъ
И цѣлата земя дори пребродилъ.

И най-подиръ отъ мечата хралупа
Той щѣрбата паница съ медъ натрупалъ.

Когато се завърналъ, той извикалъ —
Били порасли Петърчо и Милка.

Прескачали глогини и стобори,
Като пѣтлета припкали изъ двора.